

paa Mindretallets Begne at anbefale diſſe ſaa Vædringer til Vedtagelſe, og ſærlig — jeg ſkal gentage det — lægge vi Vægt paa de Vædringer, vi have ſtillet til § 3.

Indenrigsministeren (Hjørring):

Jeg ſkal tillade mig at tilraade det ærede Ting ikke at vedtage de Vædringsforſlag, ſom ere ſtillede af Mindretallet, thi hvis man vedtager Vædringer i Forſlaget nu, er det jo en Selvfølge, at Loven ikke kommer ud i indværende Aar. Vædringsforſlagene under Nr. 1—5 gaa ud paa at forandre Beſtemmelſerne i §§ 3, 11 og 13, men diſſe Beſtemmelſer, ſaaledes ſom de foreligge affattede i Landſtingets Vedtagelſe, ſtemme ganſke med den beſtaaende Ret. Er der ſtet nogen Vædring, ſaaledes ſom det er Tilfældet for §§ 3 og 13's Vedkommende, er i alt Fald Følgen den, at Retten for den jagtberettigede bliver mindre; hvis man vedtager diſſe Vædringer her, opnaar man ikke andet end at blive ved den beſtaaende Ret, man kommer ikke et Skridt videre, men ſaar kun hindret Lovens Tilblivelse. Hvad det ſidſte Vædringsforſlag angaar, anſer jeg det for mindre væſentligt, og det gøre ſikkert de ærede Forſlagsſtillere ogſaa; Ordet „forvarſlig“ vil ikke have nogen ſynderlig Virkning med Henſyn til Jordringen om, at Haver ſkulle være indhegnede, for at vedkommende Gjer kan ſaa Ret til at ſtyde Hærer og Raadhr, der maatte bryde ind i Haven. I øvrigt er den Beſtemmelſe, der her er Tale om, nærmefte kommen ind for at forhindre, at der anlægges ſaadanne Raahaver, hvor man i Virkeligheden nok planter Kaal, men høſter Hærer, og det er jo ikke Meningen at hjælpe nogen dertil.

Bertelsen (Hjørring Amts 5te Valgkreds): Naagtet jeg ikke er Medlem af Udvalget, vil det viſt ikke findes underligt, at jeg tager Ordet ved denne Behandling, idet jeg til denne Sags 3dje Behandling her i Tinget havde ſtillet nogle Vædringsforſlag, og naar det nu blev udtalt fra den ærede Ordførers (B. Dineſen) Side, at der var ſtet flere Indrømmelſer til Folketinget fra Landſtingets Side, ſaa kan jeg fra mit Standpunkt ikke andet end paakønne det, thi hvis jeg forſtaar Lovforſlaget, ſaaledes ſom det nu er vedtaget i Landſtinget, ret, ſaa er der ſærlig ſtet Indrømmelſer i Anledning af det Forſlag, ſom var ſtillet fra min Side. Den ærede Ordfører forklarede ſaa ſmukt, at Landſtinget ogſaa havde taget Henſyn til en Paatale fra min Side af, at det var Dyrplageri at jage med Mynder. Deſuagtet vil jeg ikke ſige, at det er uheldigt, at Mindretallet har

ſtillet de Forſlag, det har ſtillet, og det alene af den Grund, at de kunne give Anledning til, at man kommer til en virkelig Forſtaaelſe af Landſtingets Forſlag, thi jeg ønsker Forklaring af den ærede Indenrigsminister af, hvorledes §§ 3 og 4 i Lovforſlaget ſkulle forſtaas. Hvis de ſkulle forſtaas, ſaaledes ſom jeg har forſtaet dem og mener, at de bør forſtaas — hvilket jeg nærmere ſkal forklare — ſaa kan jeg ikke ſtemme for de to første Vædringsforſlag, ſom ere ſtillede af Mindretallet, men maa ſtemme imod dem, idet jeg mener, at Lovforſlaget, ſaaledes ſom det nu foreligger fra Landſtingets Side, er mere i Fævdør af Folketingets Stilling, end det vilde blive, hvis Vædringsforſlaget under Nr. 1 blev vedtaget. Maa jeg, inden jeg gaar over til nærmere at forklare, hvorledes jeg mener, at §§ 3 og 4 rettelig bør opfattes, fremkomme med den almindelige Udtalelſe, at naar jeg ſtillede mine Vædringsforſlag til 3dje Behandling, var det ikke af nogen ſærlig Vigt til at komme til at ſtille Vædringsforſlag, men det var, fordi jeg mente, at Loven, i Diſfavør af Brugere af Ejendommen, gif for meget bort fra den beſtaaende Ret. Men jeg udtrykte mig ogſaa ſaaledes, at jeg ſtillede Forſlag om det mindſt mulige; thi jeg vil ſige, at naar man vil have noget gennemført — og dette vil jeg ogſaa ſige til det ærede Mindretal — har man ſin Styrelſe i ſin Begrænsning — og jeg har begrænſet mig til noget, ſom Landſtinget har fundet rimeligt, og derfor er der blevet taget Henſyn dertil. Maa jeg ſaa gaa over til at omtale, hvorledes jeg opfatter §§ 3 og 4. Hovedreglen er jo — hvad der ogſaa er den beſtaaende Ret — at, naar Jagtretten er forenet med Ejendomsretten over Grunden, ſkal den blive ved denne, og med Henſyn til Overdragelſe af Jagtretten er Hovedbeſtemmelſen i § 4 nu ſaadan, at den med en enkelt Undtagelſe egentlig er i Fævdør af det Standpunkt, ſom Folketinget indtog, og den er den ſamme, ſom nu er beſtaaende Ret, nemlig den, at „det er den Gjer“ — hvorved forſtaas Grundejerens — „der ſelv er Brugere af Grunden, tilladt at overdrage ſin Jagtret til andre, enten for ſin Beſiddelſestid eller for et viſt Aaremaal af ikke over ti Aar ad Gangen, dog kun paa en af de nævnte Maader.“ Det har jo ogſaa været et Tvivſepunkt, om der kunde ſkrives i Fæſtebreve eller Overenſkomſter, at vedkommende overdrog Retten for ſin Beſiddelſestid, dog ikke under ti Aar. Det er nu klaret ſaaledes, at det kun kan ſte paa en af de to Maader. Men ſaa kommer det næſte Spørgsmaal. Der ſtaar i § 3: „Ved Overdragelſe